

Arrest

nr. 255 444 van 1 juni 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 19 april 2021 en 3 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2019.

1.2. Eerste verzoekster wordt op 16 september 2020, tweede verzoeker op 14 september 2020 en derde verzoekster op 17 september 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 12 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 februari 1984 in Naguanagua in de staat Carabobo. U huwde in 2010 met A.(...) J.(...) G.(...) F.(...) (CGVS X; DVZ X). Jullie woonden tot 2011 in het huis van uw moeder in La Gaviota in de gemeente San Diego in de staat Carabobo. Van 2011 tot 2017 woonden jullie in de Urbanizacion Camoruco in de gemeente Valencia in dezelfde staat. Hierna verhuisden jullie opnieuw naar La Gaviota, ditmaal naar een eigen woning. Hier woonde u met uw echtgenoot, jullie drie kinderen, en E.(...) F.(...) L.(...) H.(...) (CGVS X; DVZ X), een vriendin van uw moeder die zorgde voor de kinderen en die jullie tante noemen. U studeerde in 2006 af als advocaat en behaalde in 2013 een specialisatie in arbeidsrecht. U werkte van 2007 tot 2010 voor de arbeidsinspectie. Hierna werkte u 5 jaar voor Frinca, aanvankelijk als advocaat en vervolgens als HR-manager. In januari 2016 begon u te werken als zelfstandig advocate en vanaf februari 2017 werkte u samen met uw man in een eigen bedrijf in zowel detail als groothandel van voeding. Op 18 september 2018 begon u vervolgens te werken als HR-manager voor de bedrijvengroep Los Almendros.

U begon voor deze bedrijvengroep uit te rekenen hoeveel er besteed werd aan het personeel. In december werd vervolgens het aantal werknemers van een van de deelbedrijven, bouwbedrijf Construcción 1015 van honderd naar tien gebracht. U kwam ook te weten dat het bedrijf smeergeld betaalde en dat de vakbondsleiders eveneens leiders waren van de criminele bende Tren de Aragua. Op 15 januari kreeg u van de directeur het bevel om de resterende tien werknemers ook te ontslaan en kwam de werf waaraan werd gewerkt stil te liggen. Op 25 januari werd u opgebeld door een vertegenwoordiger van de vakbond die u aanspoorde te stoppen met de berekeningen en met hen samen te werken. Wanneer u aangaf dat niet te doen, zei hij dat u te weten zou komen wie ze waren als u niet luisterde. De volgende dag werd u opnieuw gebeld en werden u en uw familie bedreigd. Hierna nam u geen onbekende telefoons meer op.

Op 15 februari vond E. een brief bij jullie thuis, waarop stond dat ze wisten waar jullie woonden en dat jullie moesten weten dat ze Tren de Aragua waren. Ze gaf dit aan u en u stelde haar gerust. U vroeg haar het niet tegen uw echtgenoot te vertellen. Op 26 februari liepen er 's nachts onbekenden op jullie dak. Toen de politie aankwam, waren ze opnieuw verdwenen. Op 10 maart vond uw echtgenoot een tweede dreigbrief van Tren de Aragua, waarin stond dat u ontslag moest nemen, zo niet zouden jullie gekwetst worden. Hij liet u dit zien en u vertelde hem over de eerste dreigbrief. De volgende nacht hoorden jullie opnieuw voetstappen op het dak. Toen de politie bij u thuis kwam, waren deze personen alweer verdwenen, maar ze hadden een ruit uit het dak gehaald. Omdat u van mening was dat uw problemen verband hielden met het stilliggen van de werf en het niet betalen van het smeergeld, sprak u de werfleider aan om tot een akkoord te komen met de vakbondsleiders. Hierna werd het rustiger, maar in mei was de werf nog steeds niet opnieuw opgestart.

Op 23 mei was uw echtgenoot in de auto samen met de kinderen op weg naar de therapie van een van de kinderen. Twee mannen op een motor probeerden hem tegen te houden, maar hij stopte niet. De mannen zeiden hem dat u moest stoppen met uw werk of dat ze jullie anders zouden vermoorden. U besloot vervolgens een dag later ontslag te nemen, maar de directeur overhaalde u om van thuis uit verder te werken en u bescherming te geven als u toch naar een bedrijf moest gaan. Hij bevestigde bovendien dat de vakbondsleiders de leiders van Tren de Aragua waren. Dezelfde dag ging uw echtgenoot klacht indienen bij de politie en de CICPC. Uzelf diende op 27 mei klacht in bij het openbaar ministerie.

Vanaf midden juli vertelde de directeur u dat u terug nodig was op de onderneming omdat er een nieuw bedrijf kwam, waarvoor u het nodige moest doen. Op 15 augustus dwong hij u om terug op het bedrijf te gaan werken vanaf 19 augustus. Een collega, A.(...) B.(...), was u toegewezen om u naar het werk en terug naar huis te brengen. Toen jullie op 19 augustus terug naar huis reden, werden jullie onderschept door twee personen op een motor, die jullie onder schot deden stoppen. Een van hen kwam vervolgens naar u toe, beledigde u, zei dat u "gevraagd" was, en dat hun baas u niet meer in de buurt van de werf wilde zien. Toen u thuiskwam ging u meteen naar uw kamer en A. B. vertelde aan uw echtgenoot en E. wat er was gebeurd. Jullie besloten vervolgens het land te verlaten. De volgende dag ging u opnieuw klacht indienen bij de politie en nam u ontslag. Hierna hoorden jullie soms moto's passeren bij jullie huis, hoewel uw wijk normaal rustig was. E. werd ook eens aangestaard door onbekenden toen ze ging winkelen. Jullie vonden ook eens stenen die naar de garagepoort waren gegooid.

Jullie verlieten Venezuela op 21 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via de Dominicaanse Republiek en Frankrijk naar België, waar u op 22 september 2019 aankwam.

Op 27 september 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de criminele bende Tren de Aragua.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf en E., jullie paspoorten, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenoot en jullie kinderen, een klacht bij de politie en de CICPC van 24 mei 2019, een klacht bij het openbaar ministerie van 27 mei 2019, een klacht bij de politie van 20 augustus 2019, uw ontslagbrief, kopies van de identiteitskaart en carnet de la patria van twee vermeende bendeleden en hun inschrijving in de sociale zekerheid, een personeelslijst, een brief van een vakbond ten aanzien van uw werkgever, een attest van uw werk en een artikel over Tren de Aragua.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In de eerste plaats is uw echtgenoot niet op de hoogte van de dreigtelefoontjes die u ontvangen zou hebben. Wanneer hem namelijk gevraagd wordt of de eerste dreigbrief het allereerste was dat er gebeurde tussen u en de Tren de Aragua antwoordt hij van wel en dat jullie daarvoor nog nooit met iemand problemen hadden gehad (CGVS X, p. 14). Wanneer hem gevraagd wordt waarom hij niet weet dat u eind januari 2019 opgebeld werd, antwoordt hij dat hij pas dingen heeft gehoord na het tweede briefje op 10 maart. Wanneer hij daarop gevraagd wordt of hij het na 10 maart dan wel wist, stelt hij van niet en dat jullie het er misschien over hebben gehad, maar dat hij het nooit vermeld heeft tijdens het eerste interview. Vervolgens wordt erop gewezen dat hij dat inderdaad niet heeft gezegd, maar u wel en wordt hem nogmaals gevraagd of hij op de hoogte was van deze dreigtelefoontjes. Hij antwoordt hierop het volgende: "Ja, want natuurlijk want dat zijn dingen waarvan ik nooit had gehoord, ik heb alles in mijn geheugen opgeslagen vanaf ik de 2e dreigbrief heb ontvangen, misschien zijn er wel dingen die ze eerder heeft vernoemd, maar niet zoveel dingen dat ik ze in mijn geheugen heb opgenomen" (CGVS X, p. 23). Uit deze antwoorden blijkt allesbehalve dat hij hiervan op de hoogte was. Nochtans verklaarde u dat jullie het in België hierover hadden gehad (CGVS X, p. 23). Wanneer u met de verklaringen van uw echtgenoot wordt geconfronteerd, antwoordt u in weerwil van uw eerdere verklaring dat hij niet op de hoogte was van de oproepen. Daarop wordt gevraagd waarom u uzelf tegenspreekt en stelt u dat u denkt dat uw echtgenoot de oproepen linkte aan de tweede dreigbrief (CGVS X, p. 24-25). U verandert hiermee dus opnieuw uw verklaringen, namelijk dat hij toch op de hoogte zou zijn. Bovendien was uw echtgenoot bleek uw echtgenoot in zijn geheel niet op de hoogte van deze oproepen. Jullie tegenstrijdige verklaringen over dit essentieel onderdeel van uw problemen met Tren de Aragua, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ook over de inhoud van de eerste dreigbrief leggen jullie verschillende verklaringen af. U stelt namelijk dat er enkel in stond dat ze wisten waar jullie woonden en dat ze van Tren de Aragua waren (CGVS X, p. 16). Hoewel hij deze dreigbrief niet had gezien, bevestigt uw echtgenoot dit (CGVS X, p. 15). E., die het briefje vond, stelt echter dat er naast deze twee elementen ook in stond dat ze geld verloren door u (CGVS X, p. 12). Wanneer er nogmaals expliciet naar wordt gevraagd, herhaalt ze dit. Wanneer ze geconfronteerd wordt met de verklaringen van u en uw echtgenoot, stelt ze dat u dat aan haar hebt gezegd en herhaalt ze nogmaals dat er in stond dat ze geld verloren door u. Aangezien ze het briefje vond, wordt haar daarop gevraagd waarom ze het niet zelf heeft gelezen. Ze antwoordt dat ze het gezien heeft en niet begreep en het aan u gaf. Vervolgens legde u uit dat u gebeld werd (CGVS X, p. 19-20). Deze uitleg kan allerm minst verklaren waarom de twee personen die het briefje onder ogen hebben gehad er een andere inhoud aan toeschrijven. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor dus verder ondermijnd.

Uw echtgenoot legt ook weinig coherente verklaringen af over deze eerste dreigbrief. Hij stelt eerst niet te weten wat met dat briefje gebeurd is, aangezien jullie hem daarover niets hebben verteld (CGVS X, p. 14). Later zegt hij daarentegen dat jullie deze aan de politie of de CICPC hebben gegeven (CGVS X, p. 17). Dat hij niet juist weet bij welke instantie is op zich al weinig aannemelijk, aangezien hij degene was die de klachten bij deze instanties indiende. Bovendien verklaart hij vervolgens nooit de eerste dreigbrief gezien te hebben (CGVS X, p. 18). Zowel u als E. verklaren echter dat jullie de eerste dreigbrief meteen weggooiden en dus niet aan de politie of CICPC overhandigden (CGVS X, p. 22; CGVS X, p. 13). Het is niet aannemelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte zou zijn van het lot van deze eerste dreigbrief. Uw echtgenoot verklaart over de tweede dreigbrief eveneens dat deze ofwel aan de politie of aan de CICPC werd overhandigd (CGVS X, p. 17). U stelt dat jullie deze aan de politie overhandigden toen deze naar jullie huis kwamen in de nacht van 10 op 11 maart 2019 (CGVS X, p. 23). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot, die op dat moment thuis was en die de dreigbrief gevonden had, niet zeker zou weten dat jullie deze aan de politie gaven. Jullie incoherente verklaringen over deze dreigbrieven doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Jullie leggen ter staving van jullie asielrelaas de verschillende klachten bij politie, CICPC en openbaar ministerie neer. Hierbij dient voorafgaand opgemerkt te worden dat jullie deze zelf opstelden en zo indienden bij deze instanties (CGVS X, p. 12). Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten erg klein. Bovendien is de inhoud van deze klachten op verschillende punten tegenstrijdig met jullie verklaringen.

In de klacht bij de politie en de identieke klacht bij de CICPC (bewijsstuk 1 en 2) verklaart uw echtgenoot namelijk na de bedreiging jullie zoon nog naar de therapie te hebben gebracht om nadien naar zijn schoonmoeder te rijden.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij echter niet meer naar de therapie te zijn geweest (CGVS X, p. 19). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, herhaalt hij dat hij niet naar de afspraak ging en stelt hij dat hij er misschien is gepasseerd, maar nooit naar binnen is gegaan (CGVS X, p. 23). Met deze uitleg kan hij deze tegenstrijdigheid niet verklaren. U verklaart bovendien aanvankelijk ook dat hij nog naar ATENIN, het centrum van de therapie, ging na deze bedreiging (CGVS X, p. 18). Wanneer u met de verklaringen van uw echtgenoot geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u bedoelde dat hij naar die plaats ging, maar niet weet of hij is uitgestapt (CGVS X, p. 25). Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien de klacht duidelijk stelt dat hij uw zoon naar zijn therapie bracht. Het gedrag van uw echtgenoot is ook weinig aannemelijk. Na deze bedreiging, die duidelijk gelieerd was met u en uw werk, verwittigt hij u op geen enkele wijze, maar wacht hij tot u thuis kwam (CGVS X, p. 19), waardoor u onwetend en zonder voorzorgen naar huis kwam en dit niet meteen kon melden op uw werk. Gevraagd waarom hij u niet verwittigde, antwoordt hij dat hij het niet weet, dat hij niet wilde dat u zomaar zou vertrekken op het werk en dat hij niet wist wat hij moest doen (CGVS X, p. 19). Gezien de eerdere problemen en de ernst van de bedreiging is dit een weinig aannemelijke houding.

Daarnaast komen jullie verklaringen ook niet overeen met de inhoud van de klacht van 20 augustus. Hierin staat namelijk dat u niet voor deze personen stopte, maar dat jullie tot aan een stoplicht reden, waarop de bendeleden wegrede(n) (bewijsstuk 4). Jullie verklaren daarentegen dat jullie wel stopten en ze u vervolgens bedreigden. Wanneer uw echtgenoot met de inhoud van de klacht geconfronteerd wordt, verklaart hij te denken dat u hebt gezegd dat u was gestopt en dat ze een wapen op u hadden gericht. Hij verklaart vervolgens niet te weten of hij het verkeerd voorheeft of dat het verkeerd is in de klacht (CGVS X, p. 22). U geeft wel een verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Het bendelid dat u bedreigde had namelijk zijn pistool over uw borsten laten gaan (CGVS X, p. 19). Daarom wilde u in de klacht niet opnemen dat ze jullie hadden doen stoppen, want dan moest u dit aan uw echtgenoot

vertellen en dat wilde u niet. Daarnaast zou de politie u ook verplichten om de klacht mee te nemen naar een instelling die geweld tegen vrouwen en gezinnen behandelt en u wilde geen verdere vragen beantwoorden (CGVS X, p. 20). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u in de klacht niet kon opnemen dat ze jullie deden stoppen. U had dit namelijk wel aan uw echtgenoot verteld (CGVS X, p. 24) en aangezien jullie deze klacht samen opstelden (CGVS X, p. 20) zou dit net zijn aandacht trekken op de reden dat u dit niet wilde opnemen. Wanneer hem gevraagd wordt naar de reden van de tegenstrijdigheid gaf hij bovendien niet aan dat dit omwille van de doorverwijzing naar de instelling voor geweld tegen vrouwen en kinderen was, maar stelde hij zijn eigen geheugen in vraag (CGVS X, p. 22). Indien jullie werkelijk samen deze klacht opstelden, zou dan ook verwacht kunnen worden dat uw echtgenoot u vragen zou stellen over het verschil tussen de klacht en wat u hem had verteld en zou hij dus minstens op de hoogte moeten zijn van de tweede reden van deze aanpassing, namelijk de eventuele doorverwijzing. Dit is echter niet het geval. U kan ook niet verklaren waarom u de versie die u aan uw echtgenote vertelde, met inbegrip van het stoppen maar zonder alle details, niet in de klacht kon opnemen. U stelt dat de politie dit toch zou doorsturen omdat ze een geweer op u richtten (CGVS X, p. 24). Dat dit wel een reden zou zijn voor doorverwijzing, maar hun wapen laten zien en u met de dood bedreigen, zoals wel in de klacht is opgenomen, is niet aannemelijk. De tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen en de klachten ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder.

Voorts geven jullie tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat jullie na uw ontslag nog in de gaten werden gehouden, dat er moto's voorbij jullie huis reden en dat er stenen naar de poort werden gegooid. Los van het feit dat dit weinig ernstige incidenten betreft en jullie enkel kunnen vermoeden dat dit verband houdt met jullie problemen met Tren de Aragua, dient opgemerkt te worden dat jullie bij DVZ hierover geen enkele melding maken. Nochtans konden jullie hier alle andere problemen omstandig uitleggen. Zowel uw echtgenoot en E. weten niet waarom niemand dit vermeldde (CGVS X, p. 23; CGVS X, p. 20). De geloofwaardigheid van de problemen na uw ontslag wordt hierdoor dus weerom op losse schroeven geplaatst.

Gezien het bovenstaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de bende Tren de Aragua. Deze problemen kunnen dan ook niet langer een dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Echter, zelfs indien jullie problemen met de bende Tren de Aragua geloofwaardig geweest zouden zijn, quod non, dan zouden er goede redenen zijn om aan te nemen dat uw vrees niet meer actueel is. U geeft immers aan dat ze wilden dat u ontslag nam en niet meer op de bewuste werf kwam en u nam ontslag op 20 augustus 2019.

Er zou dan ook geen reden zijn om aan te nemen dat u hierna nog problemen zou kennen met de bende Tren de Aragua. Gevraagd of het probleem dan niet opgelost was, antwoordt u van niet omdat ze veel geld verloren hadden door u en dat dat een ernstige zaak is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom ze dan steeds eisten dat u ontslag zou nemen, antwoordt u dat u tot 19 augustus werkte en ze fysiek dat bevel gaven en ze zich nadien niet meer fysiek tot u richtten (CGVS X, p. 24). Dit verandert niets aan het speculatieve karakter van uw beweerde vrees. Uw echtgenoot geeft daarentegen toe dat het probleem eigenlijk na uw ontslag opgelost was, maar verklaart dat ze u zouden afpersen omdat u ze door uw schuld geld hadden verloren. Dit is echter weerom een loutere veronderstelling. Wanneer hem gevraagd wordt waarom ze u zouden afpersen, hoewel ze dat de maanden voordien niet hadden gedaan, herhaalt hij dat ze door u veel geld hadden verloren, ze wisten waar jullie woonden, wat jullie deden en dat jullie drie kinderen hadden en dat jullie niet langer risico zouden lopen (CGVS X, p. 22). Ook hier blijven de verklaringen louter hypothetisch, te meer omdat er in de periode na uw ontslag niets concreet in die richting gebeurde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te

tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaart dat jullie financiële situatie goed was (CGVS X, p. 9). Jullie zijn daarnaast nog steeds eigenaar van jullie woning, waar bovendien twee commerciële ruimtes bij horen (CGVS X, p. 4-5). Wanneer u gevraagd werd of u nog andere problemen kende in Venezuela stelt u van niet, aangezien jullie daar zelfs een huis hebben (CGVS X, p. 25). U hebt daarnaast een universitair diploma als advocaat en een specialisatie arbeidsrecht (CGVS X, p. 5-6) en hebt jarenlange ervaring in dit veld (CGVS X, p. 6; 8-9). Uw echtgenoot had ten tijde van jullie vertrek ook werk bij de firma Dulce Flower als verkoper, na een tijd als zelfstandige te hebben gewerkt en daarvoor werkte hij bijna negen jaar voor hetzelfde bedrijf (CGVS X, p. 6-7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het

geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en Venezolaanse nationaliteit die niet in twijfel worden getrokken. Uw werk voor de bedrijvengroep Los Almendros wordt evenmin betwist. Wat betreft de klachten dient nogmaals aangestipt te worden dat jullie deze zelf hebben opgesteld en vervolgens indienden bij de verschillende instanties. Bijgevolg is de waarde van deze documenten erg klein en afhankelijk van de geloofwaardigheid van en overeenkomst met uw verklaringen. Zoals eerder in deze beslissing al werd aangetoond zijn jullie voorgehouden problemen echter niet geloofwaardig. Hoewel niet betwist wordt dat u ontslag nam bij bedrijvengroep Los Almendros, zijn dezelfde opmerkingen van toepassing op uw ontslagbrief. Wat betreft de personeelslijst, de kopieën van de identiteitsdocumenten van de vermeende bendeleden en hun inschrijving in de sociale zekerheid, wordt niet betwist dat deze personen voor uw bedrijf werkten. U kan met documenten echter niet aantonen dat zij lid waren van een criminele noch dat u problemen met hen hebt gekend. Wat betreft de brief van de vakbond, wordt in deze beslissing niet betwist dat er werknemers ontslagen werden en dat deze vakbond hier actie tegen ondernam. Het artikel dat u neerlegt handelt in het algemeen over de activiteiten van Tren de Aragua en bevat dus louter algemene informatie die niet wordt betwist.

Wat uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreft, dient vooreerst gewezen te worden op de gebrekkige vertaling, waardoor sommige opmerkingen niet te begrijpen zijn of bepaalde zinnen verbeterd worden, die in de notities al correct waren. Bovendien zijn de opmerkingen louter gericht op elementen die in deze beslissing niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De beslissing t.a.v. A. J. G. F., tweede verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 17 maart 1988 in Guacara in de staat Carabobo. U huwde in 2010 met Y. Y. L. M. (CGVS X; DVZ X). Jullie woonden tot 2011 in het huis van uw schoonmoeder in La Gaviota in de gemeente San Diego in de staat Carabobo. Van 2011 tot 2017 woonden jullie in de Urbanizacion Camoruco in de gemeente Valencia in dezelfde staat. Hierna verhuisden jullie opnieuw naar La Gaviota, ditmaal naar een eigen woning. Hier woonde u met uw echtgenote, jullie drie kinderen, en E. F. L. H. (CGVS X; DVZ X), een vriendin van uw schoonmoeder die zorgde voor de kinderen en die jullie tante noemen. U studeerde in 2006 af als advocaat en behaalde in 2013 een specialisatie in arbeidsrecht. U had vanaf februari 2017 samen met uw echtgenote een eigen bedrijf in zowel detail- als groothandel van voeding. U stopte met deze zaak in april of mei van 2019. Daarna begon u te werken als verkoper voor Dulces Flower, een producent van arequipe.

Op 18 september 2018 begon uw echtgenote te werken als HR-manager voor de bedrijvengroep Los Almendros. Ze begon voor deze bedrijvengroep uit te rekenen hoeveel er besteed werd aan het personeel. In december werd vervolgens het aantal werknemers van een van de deelbedrijven, bouwbedrijf Construcción 1015, van honderd naar tien gebracht. Uw echtgenote kwam ook te weten dat het bedrijf smeergeld betaalde en dat de vakbondsleiders eveneens leiders waren van de criminele bende Tren de Aragua. Op 15 januari kreeg ze van de directeur het bevel om de resterende tien werknemers ook te ontslaan en kwam de werf waaraan werd gewerkt stil te liggen. Op 25 januari werd uw echtgenote opgebeld door een vertegenwoordiger van de vakbond die haar aanspoorde te stoppen met de berekeningen en met hen samen te werken. Wanneer ze aangaf dat niet te doen, zei hij dat ze te weten zou komen wie ze waren als ze niet luisterde. De volgende dag werd ze opnieuw gebeld en werden zij en de familie bedreigd. Hierna nam ze geen onbekende telefoons meer op.

Op 15 februari vond Ermidas een brief bij jullie thuis, waarop stond dat ze wisten waar jullie woonden en dat jullie moesten weten dat ze Tren de Aragua waren. Ze gaf dit aan uw echtgenote en ze stelde Ermidas gerust. Uw echtgenote vroeg haar het niet tegen u te vertellen. Op 26 februari liepen er 's nachts onbekenden op jullie dak. Toen de politie aankwam, waren ze opnieuw verdwenen. Op 10 maart vond u een tweede dreigbrief van Tren de Aragua, waarin stond dat uw echtgenote ontslag moest nemen, zo niet zouden jullie gekwetst worden. U liet haar dit zien en ze vertelde u over de eerste dreigbrief. De volgende nacht hoorden jullie opnieuw voetstappen op het dak. Toen de politie bij u thuis kwam, waren deze personen alweer verdwenen, maar ze hadden een ruit uit het dak gehaald. Omdat uw echtgenote van mening was dat de problemen verband hielden met het stilliggen van de werf en het niet betalen van het smeergeld, sprak ze de werfleider aan om tot een akkoord te komen met de vakbondsleiders. Hierna werd het rustiger, maar in mei was de werf nog steeds niet opnieuw opgestart.

Op 23 mei was u in de auto samen met de kinderen op weg naar de therapie van een van de kinderen. Twee mannen op een motor probeerden u tegen te houden, maar u stopte niet. De mannen zeiden u dat uw echtgenote moest stoppen met haar werk of dat ze jullie anders zouden vermoorden. Uw echtgenote besloot vervolgens een dag later ontslag te nemen, maar de directeur overhaalde haar om van thuis uit verder te werken en haar bescherming te geven als ze toch naar een bedrijf moest gaan. Hij bevestigde bovendien dat de vakbondsleiders de leiders van Tren de Aragua waren. Dezelfde dag ging u klacht indienen bij de politie en de CICPC. Uw echtgenote diende op 27 mei klacht in bij het openbaar ministerie.

Vanaf midden juli vertelde de directeur dat uw echtgenote terug nodig was op de onderneming omdat er een nieuw bedrijf kwam, waarvoor ze het nodige moest doen. Op 15 augustus dwong hij haar om terug op het bedrijf te gaan werken vanaf 19 augustus. Een collega, Alexander Bello, was haar toegewezen om haar naar het werk en terug naar huis te brengen. Toen ze op 19 augustus terug naar huis reden, werden ze onderschept door twee personen op een motor, die hen onder schot deden stoppen. Een van hen kwam vervolgens naar uw echtgenote toe, beledigde haar, zei dat ze "gevraagd" was, en dat hun baas haar niet meer in de buurt van de werf wilde zien. Toen ze thuiskwam ging ze meteen naar haar kamer en Alexander Bello vertelde aan u en E. wat er was gebeurd. Jullie besloten vervolgens het land te verlaten. De volgende dag ging uw echtgenote opnieuw klacht indienen bij de politie en nam ze ontslag. Hierna hoorden jullie soms moto's passeren bij jullie huis, hoewel uw wijk normaal rustig was. . werd ook eens aangestaard door onbekenden toen ze ging winkelen. Jullie vonden ook eens stenen die naar de garagepoort waren gegooid.

Jullie verlieten Venezuela op 21 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via de Dominicaanse Republiek en Frankrijk naar België, waar u op 22 september 2019 aankwam.

Op 27 september 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de criminele bende Tren de Aragua.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uw echtgenote en E., jullie paspoorten, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en jullie kinderen, een klacht bij de politie en de CICPC van 24 mei 2019, een klacht bij het openbaar ministerie van 27 mei 2019, een klacht bij de politie van 20 augustus 2019, de ontslagbrief van uw echtgenote, kopies van de identiteitskaart en carnet de la patria van twee vermeende bendeleden en hun inschrijving in de sociale zekerheid, een personeelslijst, een brief van

een vakbond ten aanzien van de werkgever van uw echtgenote, een attest van het werk van uw echtgenote en een artikel over Tren de Aragua.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote Y. Y. L. M. (CGVS X; DVZ X). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenote. De beslissing van uw echtgenote luidt als volgt:

(...) (idem beslissing eerste verzoekster).”

De bestreden beslissing t.a.v. L.H., E.F., derde verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 3 maart 1952 in Valencia in de staat Carabobo. Sinds 2014 woonde u in Urbanizacion Camarucu in Valencia samen met de dochter van een vriendin, Y. Y. L. M. (CGVS X; DVZ X), haar echtgenoot A. J. G. F. (CGVS X; DVZ X) en hun drie kinderen, waar u voor zorgde. In 2017 verhuisden jullie naar La Gaviota, gemeente San Diego in de staat Carabobo. U bent sinds 2014 op pensioen.

Sinds september werkte Y. als HR-manager voor bedrijvengroep Los Almendros. Zij begon voor deze bedrijvengroep uit te rekenen hoeveel er besteed werd aan het personeel. In december werd vervolgens het aantal werknemers van een van de deelbedrijven, bouwbedrijf Construcción 1015, van honderd naar tien gebracht. Y. kwam ook te weten dat het bedrijf smeergeld betaalde en dat de vakbondsleiders eveneens leiders waren van de criminele bende Tren de Aragua. Op 15 januari kreeg ze van de directeur het bevel om de resterende tien werknemers ook te ontslaan en kwam de werf waaraan werd gewerkt stil te liggen. Op 25 januari werd ze opgebeld door een vertegenwoordiger van de vakbond die haar aanspoorde te stoppen met de berekeningen en met hen samen te werken. Wanneer ze aangaf dat niet te doen, zei hij dat ze te weten zou komen wie ze waren als ze niet luisterde. De volgende dag werd Y. opnieuw gebeld en werden zij en haar familie bedreigd. Hierna nam ze geen onbekende telefoons meer op.

Op 15 februari vond u een brief bij jullie thuis, waarop stond dat ze wisten waar jullie woonden en dat jullie moesten weten dat ze Tren de Aragua waren. U gaf dit aan Y. en ze stelde u gerust. Ze vroeg u het niet tegen haar echtgenoot te vertellen. Op 26 februari liepen er 's nachts onbekenden op jullie dak. Toen de politie aankwam, waren ze opnieuw verdwenen. Op 10 maart vond A. een tweede dreigbrief van Tren de Aragua, waarin stond dat Y. ontslag moest nemen, zo niet zouden jullie gekwetst worden. Hij liet haar dit zien en ze vertelde hem over de eerste dreigbrief. De volgende nacht hoorden jullie opnieuw voetstappen op het dak. Toen de politie bij u thuis kwam, waren deze personen alweer verdwenen, maar ze hadden een ruit uit het dak gehaald. Omdat Y. van mening was dat de problemen verband hielden met het stilliggen van de werf en het niet betalen van het smeergeld, sprak ze de werfleider aan om tot een akkoord te komen met de vakbondsleiders. Hierna werd het rustiger, maar in mei was de werf nog steeds niet opnieuw opgestart.

Op 23 mei was A. in de auto samen met de kinderen op weg naar de therapie van een van de kinderen. Twee mannen op een motor probeerden hem tegen te houden, maar hij stopte niet. De mannen zeiden hem dat Y. moest stoppen met haar werk of dat ze jullie anders zouden vermoorden. Zij besloot vervolgens een dag later ontslag te nemen, maar de directeur overhaalde haar om van thuis uit verder te werken en haar bescherming te geven als ze toch naar een bedrijf moest gaan. Hij bevestigde

bovendien dat de vakbondsleiders de leiders van Tren de Aragua waren. Dezelfde dag ging Arnaldo klacht indienen bij de politie en de CICPC. Y. diende op 27 mei klacht in bij het openbaar ministerie.

Vanaf midden juli vertelde de directeur dat Y. terug nodig was op de onderneming omdat er een nieuw bedrijf kwam, waarvoor ze het nodige moest doen. Op 15 augustus dwong hij haar om terug op het bedrijf te gaan werken vanaf 19 augustus. Een collega, A. B., was haar toegewezen om haar naar het werk en terug naar huis te brengen. Toen ze op 19 augustus terug naar huis reden, werden ze onderschept door twee personen op een motor, die hen onder schot deden stoppen. Een van hen kwam vervolgens naar Y. toe, beledigde haar, zei dat ze "gevraagd" was, en dat hun baas haar niet meer in de buurt van de werf wilde zien. Toen ze thuiskwam ging ze meteen naar haar kamer en A. B. vertelde aan u en A. wat er was gebeurd. Jullie besloten vervolgens het land te verlaten. De volgende dag ging Y. opnieuw klacht indienen bij de politie en nam ze ontslag. Hierna hoorden jullie soms moto's passeren bij jullie huis, hoewel uw wijk normaal rustig was. U werd ook eens aangestaard door onbekenden toen u ging winkelen. Jullie vonden ook eens stenen die naar de garagepoort waren gegooid.

Jullie verlieten Venezuela op 21 september 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via de Dominicaanse Republiek en Frankrijk naar België, waar u op 22 september 2019 aankwam.

Op 27 september 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest de bende Tren de Aragua bij een terugkeer.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf en Y., jullie paspoorten, de huwelijksakte van Y. en A., hun geboorteaktes en die van de kinderen, een klacht bij de politie en de CICPC van 24 mei 2019, een klacht bij het openbaar ministerie van 27 mei 2019, een klacht bij de politie van 20 augustus 2019, Y.s ontslagbrief, kopies van de identiteitskaart en carnet de la patria van twee vermeende bendeleden en hun inschrijving in de sociale zekerheid, een personeelslijst, een brief van een vakbond ten aanzien van Y.s werkgever, een attest van het werk van Y. en een artikel over Tren de Aragua.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw huisgenoot Y. Y. L. M. (CGVS X; DVZ X). In het kader van haar verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van haar vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw huisgenoot. De beslissing van uw huisgenoot luidt als volgt:

(...) (idem beslissing eerste verzoekster)."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers drie afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers X, X en X, en dat de verzoekschriften dezelfde middelen aanvoeren en argumenten ontwikkelen. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de drie vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de drie vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij ontwikkelen het middel als volgt: *“Verwerende partij stelt eerstens dat haar echtgenoot niet op de hoogte zou zijn van het feit dat zij reeds eerder dreig telefoons kreeg: (...) Zoals hierboven reeds geciteerd, heeft verzoekende partij haar echtgenoot niet ongerust willen maken toen de dreig telefoontjes begonnen. Zij heeft hier dan ook niet over gesproken in Venezuela. Zij is een sterke vrouw die in eerste instantie trachtte haar familie hiervan af te schermen. Pas in België vertelde zij haar echtgenoot dat de bedreigingen veel eerder begonnen waren. Verzoekende partij en haar echtgenoot hebben bijzonder veel meegemaakt en gezien hij op het ogenblik van de dreig telefoons hier op de hoogte was hiervan en pas in België hiervan op de hoogte werd gesteld door verzoekende partij, is het niet verwonderlijk dat deze niet spontaan vermeld of hier gedetailleerde informatie over kan geven.”*

Betreffende de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden aangaande de inhoud van de eerste dreigbrief, stellen verzoekers: *“Er is hier duidelijk een minsverstand ontstaan. Immers, het was pas in de tweede dreigbrief van Tren de Aragua sprak over het feit dat zij geld verloren door toedoen van verzoekende partij. In de eerste brief stond enkel vermeld dat zij wisten waar verzoekende partij woonde en stelden zich zichzelf voor als leden van Tren de Aragua. E. heeft de tweede dreigbrief niet gelezen. Zij zag dat het opnieuw een dreigbrief betrof, had haar bril ook niet bij om het te lezen en gaf het onmiddellijk aan verzoekende partij. Het was verzoekende partij die het dan las en de inhoud ervan (waar ze voor het eerst over geld spraken) ook meedeelde aan E.”*

Aangaande tweede verzoekers incoherente verklaringen over de eerste dreigbrief, stellen verzoekers: *“Ook hier haalt verwerende partij een en ander door elkaar. Immers, verzoekende partij gooide inderdaad de eerste dreigbrief onmiddellijk weg. Het was enkel de tweede dreigbrief die zij hebben gaan aangeven bij de politie. Haar echtgenoot sprak dan ook over deze tweede dreigbrief. Hij was niet op de hoogte wat er precies met de eerste dreigbrief was gebeurd, zoals hij ook verklaarde tijdens het gehoor.”*

Voor wat betreft de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid aangaande het feit of de zoon van verzoekers na de bedreiging nog naar zijn therapie werd gebracht, voeren verzoekers aan: *“Verzoekende partij begrijpt niet wat hier tegenstrijdig aan is? Zoals de echtgenoot van verzoekende partij verklaarde, reed hij langs de plaats waar hij zijn zoon eigenlijk diende af te zetten voor therapie, maar durfde uiteindelijk toch niet omwille van de dreigementen. Hij reed daarom onmiddellijk door naar zijn schoonmoeder. Verwerende partij zoekt werkelijk tegenstrijdigheden waar er geen zijn.”*

Betreffende het feit dat de bestreden beslissingen aanhalen dat verzoekers bepaalde gebeurtenissen niet vermeld hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken, halen zij aan: *“Verzoekende partij kreeg op de DVZ amper de tijd om alles uiteen te zetten. Zij werd telkens onderbroken en er werd haar meegedeeld dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om haar relaas te doen. Het is dan ook niet ernstig te stellen dat zij bepaalde zaken niet heeft vermeld op de DVZ.”*

Vervolgens gaan verzoekers in op de nexus met de Conventie en de interpretatie van het concept *“sociale groep”*. Ze citeren een document van UNHCR hierover en voeren aan: *“Verzoekende partij was een advocaat, werkte voor de arbeidsinspectie, zij en haar kinderen werden geviseerd, bedreigd en liepen een reëel gevaar vermoord te worden. Verwerende partij heeft hier op geen enkel ogenblik rekening mee gehouden laat staan een concreet onderzoek gevoerd naar de situatie van verzoekende partij.”* Verzoekers gaan ook in op de politieke inslag van de criminele groepen in Venezuela en citeren in verband hiermee een rapport van OFPRA alsook de *“Venezuela. Country Focus”* van EASO van augustus 2020.

Hierna benadrukken verzoekers dat de autoriteiten in Venezuela geen enkele effectieve bescherming bieden, dat zij klacht neerlegden bij de CICPC en de politie, maar dat dit geen soelaas bracht. Ze voeren aan dat veel mensen geen aangifte doen en citeren in verband hiermee het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en de *“Venezuela. Country Focus”* van EASO van augustus 2020 en concluderen betreffende de vluchtelingenstatus: *“De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd.”*

Verzoekers stellen vervolgens minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en citeren ze de "Venezuela. Country Focus" van EASO van augustus 2020. Ze benadrukken: "Het land kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika. De cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz schieten opnieuw de hoogte in. Door de stijgende criminaliteit, stijgt ook de corruptie (p. 22 - 23 COI focus rapport)", "Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen"; De collectivo's krijgen er ook vrij spel en viseren demonstranten en drukken elke vorm van oppositie de kop in, desnoods met geweld en bedreigingen. Meer nog, zoals reeds aangehaald, krijgen zij informatie doorspeeld van de veiligheidsdiensten" en "De slachtoffers hebben geen enkele juridische grond om zich te beschermen tegen de colectivos".

Verzoekers vervolgen: "De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft: "... (COI Focus, p. 10). De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hooforde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

3.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Bewijzen Pro Deo.

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat

deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De kern van verzoekers' vluchtmotieven kan als volgt worden samengevat. Eerste verzoekster en tweede verzoeker wonen in San Diego in de staat Carabobo, samen met hun drie kinderen en hun nanny E., derde verzoekster.

Nadat zij onder meer voor de arbeidsinspectie heeft gewerkt, werkt eerste verzoekster sinds 18 september 2018 als HR-manager voor de bedrijvengroep "Los Almendros". Volgens haar verklaringen dient eerste verzoekster in het kader van haar functie de loonkost van alle ondernemingen die deel uitmaken van "Los Almendros" te berekenen. Hierop volgend wordt voor het bedrijf "Construccion 1015" de loonlijst van honderd naar tien gebracht. Verzoekster vangt op dat de vakbondsleiders van "Construccion 1015" eveneens leiders zijn van de criminele groepering "Tren de Aragua". Op 15 januari 2019 krijgt verzoekster de opdracht ook de resterende tien werknemers van "Construccion 1015" te ontslaan. Op 25 januari 2019 krijgt verzoekster een telefoontje van iemand die zegt te bellen in naam van de leiders van de vakbond. Zij probeert verzoekster om te kopen en dreigt haar af. Op 26 januari 2019 krijgt verzoekster opnieuw een telefoontje waarin ze wordt afgedreigd. Verzoekster gaat op haar werk de gegevens na van de vakbondsleiders van "Construccion 1015". Op 15 februari 2019 wordt er een dreigbrief van de Tren de Aragua afgeleverd bij verzoekers. Verzoekers horen op 26 februari 2019 voetstappen op hun dak. Op 10 maart 2019 komt er opnieuw een dreigbrief aan bij verzoekers. Die nacht horen verzoekers opnieuw dat er zich mensen op hun dak bevinden. Ze stellen vast dat er een dakraam verdwenen is en dat er iemand bij hen binnen is geweest. Telkens toen de politie aankwam, waren de personen op het dak verdwenen. Eerste verzoekster spreekt met de werfleider van "Construccion 1015" die haar belooft met de vakbondsleiders te zullen spreken. Hierna is het een tijdje rustig. Op 23 mei 2019 wordt tweede verzoeker, die met de kinderen in de auto zit, belaagd door twee mannen op een motor. Ze roepen dat verzoekster met haar job dient te stoppen en dat zij vermoord zal worden indien zij voordoet. Tweede verzoeker diende klacht in bij de politie en de CICPC. Eerst verzoekster dient klacht in bij het openbaar ministerie. Eerste verzoekster wil ontslag nemen maar haar werkgever overtuigt haar om verder te werken, maar staat toe dat ze van huis uit werkt en begeleid wordt als ze naar een bedrijf moest gaan. Op 19 augustus 2019 moet ze terug naar kantoor. Op die dag zit ze bij een collega A.B. in de auto op weg naar huis wanneer ze met de dood bedreigd wordt door personen op een moto. Eerste verzoekster dient opnieuw klacht in en neemt op 20 augustus 2019 ontslag op haar werk. Op 22 en 24 augustus 2019 merken verzoekers veel lawaai van motos op in hun wijk. Ze vinden ook stenen aan hun garagepoort. Derde verzoekster wordt aangestaard wanneer ze het huis verlaat om inkopen te doen. Verzoekers besluiten Venezuela te verlaten. Op 21 september 2019 verlaten verzoekers samen met de kinderen van eerste verzoekster en tweede verzoeker.

5.3. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster en tweede verzoeker hun paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, en die van hun kinderen, alsook hun huwelijksakte neerleggen. Ook derde verzoekster legt haar originele identiteitskaart en paspoort voor. De Raad acht hun Venezolaanse nationaliteit en gezinssamenstelling voldoende bewezen en stelt vast dat deze niet betwist worden door verwerende partij.

Het tewerkstellingsattest van eerste verzoekster staaft haar tewerkstelling bij de bedrijvengroep "Los Almendros", hetgeen niet ter discussie staat. De ontslagbrief van eerste verzoekster kan staven dat ze op 20 augustus 2019 een ontslagbrief indiende, maar hieruit kan op zich niet worden afgeleid dat de door haar in de ontslagbrief vermelde gebeurtenissen die tot haar ontslag zouden hebben geleid en waarop zij zich baseert voor het verzoek om internationale bescherming, met name de bedreigingen, werkelijk plaats hebben gevonden.

De klachten bij de politie, de klacht bij het CICPC en de klacht bij het openbaar ministerie zijn documenten die werden opgesteld door verzoekers zelf (notities PO eerste verzoekster, p. 12). Aangezien het louter verklaringen van de verzoekers zelf betreft, en geen onafhankelijke bevestiging van de feiten, kunnen deze klachten niet volstaan om de door verzoekers aangehaalde problemen aan te tonen. De kopieën van de identiteitskaarten en de carnets de la patria van enkele werknemers van "Construccion 1015" tonen niet aan dat deze personen, die ook voorkomen op de door verzoekster neergelegde personeelslijst en ingeschreven waren in de sociale zekerheid, deel uitmaken van de "Tren de Aragua", noch dat zij in deze hoedanigheid verzoekster zouden hebben bedreigd. De twee documenten voor de sociale zekerheid staven enkel dat een persoon genaamd "Y.(...) d.(...) V.(...) V.(...) G.(...)" in de tweede helft van 2016 voor Los Almendros werkte. De brief van de vakbond aan "Los Almendros" kan enkel staven dat de vakbond van Los Almendros eist dat bepaalde werknemers opnieuw worden aangenomen en dat hun ontslagvergoedingen worden betaald, hetgeen evenmin aantoonbaar is dat dit arbeidsconflict leidde tot bedreigingen ten aanzien van verzoekers.

Het persartikel over de Tren de Aragua bevat algemene informatie en heeft geen betrekking op de specifiek door verzoekers aangehaalde problemen (notities PO verzoekster, p. 14). Verzoekers worden in dit artikel niet vermeld.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De Raad stelt op basis van een grondige analyse van de verklaringen van verzoekers gelezen in samenhang met de door hen neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie vast dat zij door hen voorgehouden feiten en vrees voor vervolging vanwege de Tren de Aragua omwille van het werk van eerste verzoekster niet aannemelijk maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet op de hoogte blijkt te zijn van de dreigtelefoontjes die eerste verzoekster verklaart te hebben ontvangen; wat niet aannemelijk is indien deze dreigtelefoontjes daadwerkelijk zouden plaatsgevonden hebben. In de bestreden beslissingen wordt in verband hiermee op goede gronden ten aanzien van eerste verzoekster gemotiveerd: *“In de eerste plaats is uw echtgenoot niet op de hoogte van de dreigtelefoontjes die u ontvangen zou hebben. Wanneer hem namelijk gevraagd wordt of de eerste dreigbrief het allereerste was dat er gebeurde tussen u en de Tren de Aragua antwoordt hij van wel en dat jullie daarvoor nog nooit met iemand problemen hadden gehad (CGVS X, p. 14). Wanneer hem gevraagd wordt waarom hij niet weet dat u eind januari 2019 opgebeld werd, antwoordt hij dat hij pas dingen heeft gehoord na het tweede briefje op 10 maart. Wanneer hij daarop gevraagd wordt of hij het na 10 maart dan wel wist, stelt hij van niet en dat jullie het er misschien over hebben gehad, maar dat hij het nooit vermeld heeft tijdens het eerste interview. Vervolgens wordt erop gewezen dat hij dat inderdaad niet heeft gezegd, maar u wel en wordt hem nogmaals gevraagd of hij op de hoogte was van deze dreigtelefoontjes. Hij antwoordt hierop het volgende: “Ja, want natuurlijk want dat zijn dingen waarvan ik nooit had gehoord, ik heb alles in mijn geheugen opgeslagen vanaf ik de 2e dreigbrief heb ontvangen, misschien zijn er wel dingen die ze eerder heeft vernoemd, maar niet zoveel dingen dat ik ze in mijn geheugen heb opgenomen” (CGVS X, p. 23). Uit deze antwoorden blijkt allesbehalve dat hij hiervan op de hoogte was. Nochtans verklaarde u dat jullie het in België hierover hadden gehad (CGVS X, p. 23). Wanneer u met de verklaringen van uw echtgenoot wordt geconfronteerd, antwoordt u in weerwil van uw eerdere verklaring dat hij niet op de hoogte was van de oproepen. Daarop wordt gevraagd waarom u uzelf tegenspreekt en stelt u dat u denkt dat uw echtgenoot de oproepen linkte aan de tweede dreigbrief (CGVS X, p. 24-25). U verandert hiermee dus opnieuw uw verklaringen, namelijk dat hij toch op de hoogte zou zijn.*

Bovendien was uw echtgenoot bleek uw echtgenoot in zijn geheel niet op de hoogte van deze oproepen. Jullie tegenstrijdige verklaringen over dit essentieel onderdeel van uw problemen met Tren de Aragua, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat eerste verzoekster haar echtgenoot pas op de hoogte stelde van de dreigtelefoons nadat ze in België aankwamen, stelt de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat deze bewering niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker, die er eerder op wijzen dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds niet op de hoogte was van de dreigtelefoons. Tweede verzoeker begint zijn relaas over de problemen in Venezuela met de zin *“Het is allemaal begonnen op 15 februari 2019”* (notities PO man, p. 12) en vervolgt met het relaas over de eerste dreigbrief, die aankwam na de twee dreigtelefoontjes. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldt tweede verzoeker spontaan dat zijn vrouw reeds twee dreigtelefoontjes had ontvangen in februari 2019 en wanneer hij expliciet gevraagd wordt of de dreigbrief het allereerste probleem tussen zijn vrouw en Tren de Aragua vormde, antwoordt hij bevestigend (notities PO man, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat tweede verzoeker niets vermeldt over de door zijn vrouw aangehaalde dreigtelefoons, reageert hij dat hij enkel van de problemen met Tren de Aragua op de hoogte werd gesteld toen de tweede dreigbrief aankwam op 10 maart 2019 en blijkt uit zijn verklaringen dat hij zich niet goed herinnert of zijn vrouw hem over de dreigtelefoons vertelde of niet (notities PO man, p. 23). Dat tweede verzoeker in België door zijn vrouw over de dreigtelefoons werd verteld, blijkt dus helemaal niet uit zijn verklaringen. De Raad wijst er bijkomend op dat, zelfs al zou verzoeker door zijn vrouw pas in België op de hoogte te zijn gesteld van de telefoontjes, dit weinig aannemelijk zou zijn vermits het koppel verklaart Venezuela te hebben verlaten omwille van ernstige problemen met een criminele groepering, en hiervoor in Venezuela verschillende klachten te hebben ingediend. Dat eerste verzoekster haar man dan pas in België zou inlichten over de volledige omvang van de problemen, is niet logisch.

De Raad stelt eveneens vast dat eerste verzoekster op 27 mei 2019 klacht indiende bij het openbaar ministerie omwille van de problemen met Tren de Aragua, maar in haar nochtans door haarzelf

opgestelde uitvoerige en gedetailleerde klacht enkel vaag vermeldt “*verbaal bedreigd*” te zijn geweest, zonder de twee concrete dreigtelefontjes te noemen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift een derde incoherente versie geven betreffende de inhoud en de omstandigheden van de vondst van de eerste en tweede dreigbrief. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat eerste verzoekster en tweede verzoeker en derde verzoekster geen gelijklopende verklaringen afleggen over de inhoud van de eerste dreigbrief, nu derde verzoekster stelt dat in deze brief al werd verwezen naar het feit dat de Tren de Aragua geld verloor door eerste verzoekster: “*Ook over de inhoud van de eerste dreigbrief leggen jullie verschillende verklaringen af. U stelt namelijk dat er enkel in stond dat ze wisten waar jullie woonden en dat ze van Tren de Aragua waren (CGVS X, p. 16). Hoewel hij deze dreigbrief niet had gezien, bevestigt uw echtgenoot dit (CGVS X, p. 15). E., die het briefje vond, stelt echter dat er naast deze twee elementen ook in stond dat ze geld verloren door u (CGVS X, p. 12). Wanneer er nogmaals expliciet naar wordt gevraagd, herhaalt ze dit. Wanneer ze geconfronteerd wordt met de verklaringen van u en uw echtgenoot, stelt ze dat u dat aan haar hebt gezegd en herhaalt ze nogmaals dat er in stond dat ze geld verloren door u. Aangezien ze het briefje vond, wordt haar daarop gevraagd waarom ze het niet zelf heeft gelezen. Ze antwoordt dat ze het gezien heeft en niet begreep en het aan u gaf. Vervolgens legde u uit dat u gebeld werd (CGVS X, p. 19-20). Deze uitleg kan allerm minst verklaren waarom de twee personen die het briefje onder ogen hebben gehad er een andere inhoud aan toeschrijven. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor dus verder ondermijnd.*” Verzoekers volharden in het verzoekschrift dat er pas in de tweede dreigbrief door de Tren de Aragua vermeld werd dat ze geld verloren door eerste verzoekster. De Raad kan slechts vaststellen dat zij daarmee bovenstaande tegenstrijdigheden niet weerlegt. Waar verzoekers vervolgens stellen dat derde verzoekster met betrekking tot de tweede brief zag dat het opnieuw een dreigbrief betrof, haar bril niet aan had en deze aan eerste verzoekster gaf, stemt dit in het geheel niet overeen met de verklaringen van eerste verzoekster en tweede verzoeker over de tweede dreigbrief tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Eerste verzoekster verklaarde immers: “*(...) de 10de maart, de kinderen hadden een buitenschoolse activiteit, was het dat mijn echtgenoot de keuken binnenkomt en vroeg Y. wat is dit, en hij toonde een briefje (...)*” (notities PO eerste verzoekster, p. 17) en “*Tweede dreigbrief, hoe heeft u die gevonden? Mijn man heeft die gevonden, (...), hij kwam en vroeg Y. wat is dit, (...) en er was van alles op geschreven (...)*” (notities PO eerste verzoekster, p. 23). Tweede verzoeker verklaarde: “*U hebt de tweede dreigbrief gevonden, kan u dat moment uitleggen? Dus ik ging de auto uit de parkeerplaats halen, ik zag dat briefje, ik heb dat dan gelezen (...), later heb ik tegen mijn vrouw gesproken, ik zei wat is dit hier (...)*” (notities PO tweede verzoeker, p. 16). Derde verzoekster verklaarde op haar beurt: “*Waar was u toen A. het briefje vond? Ik was thuis, (...) hij heeft het briefje aan haar gegeven, en ik heb dat toen niet gemerkt, die avond hebben ze het me verteld*” (notities PO derde verzoekster, p. 15). Met andere woorden, waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat derde verzoekster de “*tweede*” dreigbrief niet heeft gelezen omdat ze zag dat het “*opnieuw*” een dreigbrief was en deze aan verzoekster heeft gegeven, die vaststelde dat ze voor het eerst over geld spraken, stemt dit in het geheel niet overeen met de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds, aangezien ze daar verklaarden dat tweede verzoeker de tweede dreigbrief vond en derde verzoekster hier helemaal niet bij betrokken was.

Betreffende de eerste dreigbrief stellen de bestreden beslissingen het volgende: “*Uw echtgenoot legt ook weinig coherente verklaringen af over deze eerste dreigbrief. Hij stelt eerst niet te weten wat met dat briefje gebeurd is, aangezien jullie hem daarover niets hebben verteld (CGVS X, p. 14). Later zegt hij daarentegen dat jullie deze aan de politie of de CICPC hebben gegeven (CGVS X, p. 17). Dat hij niet juist weet bij welke instantie is op zich al weinig aannemelijk, aangezien hij degene was die de klachten bij deze instanties indiende. Bovendien verklaart hij vervolgens nooit de eerste dreigbrief gezien te hebben (CGVS X, p. 18). Zowel u als E. verklaren echter dat jullie de eerste dreigbrief meteen weggooiden en dus niet aan de politie of CICPC overhandigden (CGVS X, p. 22; CGVS X, p. 13). Het is niet aannemelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte zou zijn van het lot van deze eerste dreigbrief. Uw echtgenoot verklaart over de tweede dreigbrief eveneens dat deze ofwel aan de politie of aan de CICPC werd overhandigd (CGVS X, p. 17). U stelt dat jullie deze aan de politie overhandigden toen deze naar jullie huis kwamen in de nacht van 10 op 11 maart 2019 (CGVS X, p. 23). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot, die op dat moment thuis was en die de dreigbrief gevonden had, niet zeker zou weten dat jullie deze aan de politie gaven. Jullie incoherente verklaringen over deze dreigbrieven doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.*”

Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat tweede verzoeker het over de tweede dreigbrief had en tijdens het gehoor heeft aangegeven niet te weten wat er met de eerste brief is gebeurd, stelt de Raad vast dat tweede verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS het volgende

verklaarde: *“Wat is er met dat eerste gebeurd? Dat weet ik niet, mijn vrouw, mijn tante, ze hebben me daar niets over verteld”* (notities PO tweede verzoeker, p. 14) en vervolgens *“Hebben jullie enkel de tweede dreigbrief aan de politie gegeven? Nee, de eerste ook. Waarom zei u dan daarnet dat u dat eerste briefje nooit hebt gezien, en dat u niet weet wat daarmee is gebeurd? Mijn vrouw heeft me alles verteld bij het vinden van het tweede briefje, dus dat is wanneer ik alles te weten kom, maar eerder wist ik van niks”* (notities PO man, p. 18). Tweede verzoeker verklaarde dus heel duidelijk eerst dat hij niet wist wat er met de eerste dreigbrief was gebeurd, om dan daarna te stellen dat de eerste dreigbrief ook is afgegeven aan de autoriteiten, terwijl eerste verzoekster verklaarde dat zij de eerste dreigbrief heeft weggegooid (notities PO vrouw, p. 22). De Raad acht het verder evenmin aannemelijk dat tweede verzoeker er niet van de op de hoogte zou zijn dat de eerste dreigbrief is weggegooid, en evenmin dat hij niet zou weten aan welke autoriteit de tweede dreigbrief is afgegeven. De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

De bestreden beslissingen motiveren vervolgens nog op goede gronden dat de verklaringen van verzoekers over de nasleep van het incident op 23 mei 2019, toen verzoeker en zijn kinderen in de auto werden belaagd, niet overeenstemmen met de door hen neergelegde documenten: *“In de klacht bij de politie en de identieke klacht bij de CICPC (bewijsstuk 1 en 2) verklaart uw echtgenoot namelijk na de bedreiging jullie zoon nog naar de therapie te hebben gebracht om nadien naar zijn schoonmoeder te rijden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij echter niet meer naar de therapie te zijn geweest (CGVS X, p. 19). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, herhaalt hij dat hij niet naar de afspraak ging en stelt hij dat hij er misschien is gepasseerd, maar nooit naar binnen is gegaan (CGVS X, p. 23). Met deze uitleg kan hij deze tegenstrijdigheid niet verklaren. U verklaart bovendien aanvankelijk ook dat hij nog naar ATENIN, het centrum van de therapie, ging na deze bedreiging (CGVS X, p. 18). Wanneer u met de verklaringen van uw echtgenoot geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u bedoelde dat hij naar die plaats ging, maar niet weet of hij is uitgestapt (CGVS X, p. 25). Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien de klacht duidelijk stelt dat hij uw zoon naar zijn therapie bracht.”* Waar verzoekers nu aanvoeren dat er geen tegenstrijdigheid is omdat tweede verzoeker verklaarde langs de plaats van therapie te zijn gereden, stelt de Raad vast dat tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag of hij naar zijn bestemming is blijven verder rijden antwoordde: *“Na dit alles zijn we niet meer naar die afspraak gegaan, ik was aan het rijden, om eerlijk te zijn ik weet niet naar waar ik op weg was, uiteindelijk ben ik naar het huis van mijn schoonmoeder gegaan (...)”* (notities PO tweede verzoeker, p. 19). Dit valt in elk geval niet te verenigen met de inhoud van de door hen zelf opgestelde klachten, aangezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde niet naar de plaats van de therapie te zijn gereden en in de aangiftes verzoekers duidelijk verklaarden dat hij dit wel deed.

Betreffende het incident op 23 mei vermeldt de bestreden beslissing nog op goede gronden: *“Het gedrag van uw echtgenoot is ook weinig aannemelijk. Na deze bedreiging, die duidelijk gelieerd was met u en uw werk, verwittigt hij u op geen enkele wijze, maar wacht hij tot u thuis kwam (CGVS X, p. 19), waardoor u onwetend en zonder voorzorgen naar huis kwam en dit niet meteen kon melden op uw werk. Gevraagd waarom hij u niet verwittigde, antwoordt hij dat hij het niet weet, dat hij niet wilde dat u zomaar zou vertrekken op het werk en dat hij niet wist wat hij moest doen (CGVS X, p. 19). Gezien de eerdere problemen en de ernst van de bedreiging is dit een weinig aannemelijke houding.”* De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Ook aangaande het incident van 20 augustus 2019, waarbij verzoekster en een collega door mannen op een moto werden belaagd, stemmen de verklaringen van verzoekers niet overeen met de door hen neergelegde aangiftes, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen: *“Daarnaast komen jullie verklaringen ook niet overeen met de inhoud van de klacht van 20 augustus. Hierin staat namelijk dat u niet voor deze personen stopte, maar dat jullie tot aan een stoplicht reden, waarop de bendeleden wegreden (bewijsstuk 4). Jullie verklaren daarentegen dat jullie wel stopten en ze u vervolgens bedreigden. Wanneer uw echtgenoot met de inhoud van de klacht geconfronteerd wordt, verklaart hij te denken dat u hebt gezegd dat u was gestopt en dat ze een wapen op u hadden gericht. Hij verklaart vervolgens niet te weten of hij het verkeerd voorheeft of dat het verkeerd is in de klacht (CGVS X, p. 22). U geeft wel een verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Het bendelid dat u bedreigde had namelijk zijn pistool over uw borsten laten gaan (CGVS X, p. 19).*

Daarom wilde u in de klacht niet opnemen dat ze jullie hadden doen stoppen, want dan moest u dit aan uw echtgenoot vertellen en dat wilde u niet. Daarnaast zou de politie u ook verplichten om de klacht mee te nemen naar een instelling die geweld tegen vrouwen en gezinnen behandelt en u wilde geen verdere vragen beantwoorden (CGVS X, p. 20). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u in de klacht niet kon opnemen dat ze jullie deden stoppen. U had dit namelijk wel aan uw echtgenoot verteld

(CGVS X, p. 24) en aangezien jullie deze klacht samen opstelden (CGVS X, p. 20) zou dit net zijn aandacht trekken op de reden dat u dit niet wilde opnemen. Wanneer hem gevraagd wordt naar de reden van de tegenstrijdigheid gaf hij bovendien niet aan dat dit omwille van de doorverwijzing naar de instelling voor geweld tegen vrouwen en kinderen was, maar stelde hij zijn eigen geheugen in vraag (CGVS X, p. 22). Indien jullie werkelijk samen deze klacht opstelden, zou dan ook verwacht kunnen worden dat uw echtgenoot u vragen zou stellen over het verschil tussen de klacht en wat u hem had verteld en zou hij dus minstens op de hoogte moeten zijn van de tweede reden van deze aanpassing, namelijk de eventuele doorverwijzing. Dit is echter niet het geval. U kan ook niet verklaren waarom u de versie die u aan uw echtgenote vertelde, met inbegrip van het stoppen maar zonder alle details, niet in de klacht kon opnemen. U stelt dat de politie dit toch zou doorsturen omdat ze een geweer op u richtten (CGVS X, p. 24). Dat dit wel een reden zou zijn voor doorverwijzing, maar hun wapen laten zien en u met de dood bedreigen, zoals wel in de klacht is opgenomen, is niet aannemelijk." De Raad stelt vast dat verzoekers ook deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

In de bestreden beslissingen wordt er verder nog terecht op gewezen dat verzoekers enkele incidenten helemaal niet vermeldden bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "Voorts geven jullie tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat jullie na uw ontslag nog in de gaten werden gehouden, dat er moto's voorbij jullie huis reden en dat er stenen naar de poort werden gegooid. Los van het feit dat dit weinig ernstige incidenten betreft en jullie enkel kunnen vermoeden dat dit verband houdt met jullie problemen met Tren de Aragua, dient opgemerkt te worden dat jullie bij DVZ hierover geen enkele melding maken. Nochtans konden jullie hier alle andere problemen omstandig uitleggen. Zowel uw echtgenoot en E. weten niet waarom niemand dit vermeldde (CGVS X, p. 23; CGVS X, p. 20). De geloofwaardigheid van de problemen na uw ontslag wordt hierdoor dus weerom op losse schroeven geplaatst." Waar in het verzoekschrift wordt geopperd dat eerste verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd kreeg om alles te vertellen en steeds werd onderbroken, kan dit bezwaarlijk als aannemelijke uitleg worden aangenomen voor het feit zowel eerste verzoekster, tweede verzoeker als derde verzoekster alle drie dezelfde incidenten nalieten te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hier wordt geen afbreuk aan gedaan door het feit dat eerste verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud vermeldde door tijdsdruk enkele redenen voor haar vertrek bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben weggelaten (notities PO vrouw, p. 2), daar dit niet kan verklaren waarom zowel zij, als tweede verzoeker en derde verzoekster alle drie dezelfde zaken weglieten.

Voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen met Tren de Aragua. De Raad stelt vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund aan verzoekers.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangehaald dat verzoekster een advocate is en voor de arbeidsinspectie werkte, alsook dat zij en haar kinderen bedreigd werden en het risico liepen vermoord te worden, merkt de Raad op dat verzoekers, naast de vrees omwille van de ongeloofwaardig bevonden problemen met de groepering Tren de Aragua, geen andere vrees hebben ingeroepen in verband met het profiel van eerste verzoekster. In de klacht die eerste verzoekster indiende bij het openbaar ministerie op 27 mei 2019 vermeldt zij twee dossiers uit 2012 en 2014 waarin zij beweert eveneens te zijn blootgesteld aan bedreigingen omwille van haar job, doch dient hierbij herhaald te worden dat deze klacht door eerste verzoekster zelf werd opgesteld en dus louter op haar eigen verklaringen is gebaseerd en verder ook geen documenten worden neergelegd waaruit kan blijken dat deze klacht door de autoriteiten werd onderzocht en met welk resultaat. Bovendien betreffen het feiten van 2012 en 2014 en dus, voor zover er geloof aan zou kunnen worden gehecht, reeds oudere feiten die klaarblijkelijk door verzoekers zelf niet voldoende ernstig werden bevonden om Venezuela op dat ogenblik te verlaten. Verzoekers tonen dus niet aan dat er *in concreto* een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster en haar gezin bestaat omwille van haar profiel als advocate en (voormalig) werknemer bij de arbeidsinspectie. Verder wijst de Raad er op dat verzoekers zelf uitdrukkelijk verklaarden niet politiek actief te zijn geweest in Venezuela (notities PO tweede verzoeker, p. 8; notities PO eerste verzoekster, p. 9).

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Het betoog van verzoekers, onder verwijzing naar de geciteerde landeninformatie, dat de acties van gewapende bendes in Venezuela politiek geïnspireerd zijn en dat de Venezolaanse overheid geen bescherming kan bieden, is dan ook niet dienstig.

De voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in geval van terugkeer naar Venezuela kan worden afgeleid.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de aangehaalde vluchtmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van de door hen verklaarde problemen met de Tren de Aragua omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

6.3. In de mate dat verzoekers zich beroepen op de slechte veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela en de stijgende criminaliteit en afpersingen in Venezuela en daarvoor verwijzen naar de COI Focus, “Venezuela. Een situatieschets” van mei 2020 en EASO, “Venezuela Country Focus” van augustus 2020 om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wordt door de Raad niet betwist dat de criminaliteit welig tiert in Venezuela en dat ook colectivo’s en andere gewapende bendes hiervoor verantwoordelijk zijn. De Raad wijst er evenwel op dat het niet volstaat voor verzoekers om te verwijzen naar algemene landeninformatie om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit moet in de individuele omstandigheden van verzoekers worden aangetoond en de Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij daar niet in slagen nu zij in het verzoekschrift niet verder komen dan het citeren van voormelde rapporten zonder dit te betrekken op hun individuele omstandigheden.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door verzoekers neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat er geen

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela zullen worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 en 2020 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivo's* in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus *“Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals *guerrilla's* en paramilitaire bewegingen. Deze deelstaten hebben regelmatig te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *“Diakité”* van het Hof van Justitie.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers tot hun vertrek uit Venezuela in 2019 in de staat Carabobo verbleven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zoverre verzoekers zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Carabobo sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET